

R.M. Mc Cheyne

GOD LAAT NIET EEN VAN AL ZIJN WOORDEN OP DE AARDE VALLEN

„Samuël nu werd groot; en de Heere was met hem en liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen. (1 Samuël 3 : 19).

Sedert lange tijd is het voor mij een onderwerp van droevig en plechtig onderzoek geweest, welke toch de oorzaak is van het geringe goed gevolg van de prediking in onze dagen en in het bijzonder in mijn eigen gemeente. Vele redenen zijn toen aan het licht gekomen.

1. *Er zijn redenen in de leraars.*

1ste. De kudden zijn te groot om door de herder verzorgd te worden. Mijn eigen kudde is juist vier malen groter dan het een kudde was in de dagen onzer vaders, zodat ik bijgevolg het werk van vier leraars moet doen, en gelijk ben als Issaschar, liggende tussen de twee pakken.

2e. Er is weinig samenwerking van het gebed onder leraars. Naijver, wrok, kwade gedachten schijnen een treurige scheidsmuur van deze zo noodzakelijke vereniging te maken.

3e. Wanneer men de leraars van deze tijd vergelijkt met die van vroeger dagen, is het te vrezen dat er niet die begeerte naar de bekering hunner gemeenten is, als dit vroeger het geval was. Er is weinig wenen tussen de voorhof en het altaar, weinig worsteling met God in het verborgen om een zegen over het Woord, weinig barensood totdat Christus in hun gemeenten de hoop van de heerlijkheid is geworden. Men zegt van de uitnemende Alleine, dat hij „onophoudelijk, onverzadiglijk begerig was naar de bekering van zielen.” Ik vrees dat er heden ten dage weinig zulke heilige begeerte is. M. Henry was gewoon te zeggen: Ik zou het als een groter geluk rekenen één ziel voor Christus te winnen dan bergen van goud of zilver voor mijzelf. Wij hebben heden ten dage weinig meer zulke M. Henry's. Samuël Rutherford placht tot zijn kudde te zeggen: „Mijn getuigenis is hierboven, dat uw hemel twee hemels voor mij zou zijn en de zaligheid van u allen als twee zaligheden voor mij.” O, mocht God ons thans iets geven van die geest!

2. *Er zijn redenen in Christenen.*

1ste. Er schijnt onder Christenen weinig trek naar het Woord te zijn. Ik bedoel niet dat er weinig lust is in het horen. O nee, wij leven in een tijd dat men niet verzadigd wordt van preken te horen; maar juist daarom wordt het Woord minder gehoord. „De een zegt, ik ben van Paulus; en ik van Apollos; en ik van Cefas; en ik van Christus.” U komt om het woord eens mensen, maar niet om het Woord van God te horen. U gaat heen, oordelende en beoordelende, in plaats van het bij uzelf weg te leggen. O, welk een gezegende tijd zou het zijn als Christenen, als nieuw geboren kinderen, begeren naar de onvervalste melk des Woords, opdat zij daarbij mogen groeien!

2e. Weinig gebed. Twee landlieden bezaten twee akkers, welke naast elkaar lagen. De een had een rijke oogst, de ander een zeer schra 1ste. „Hoe komt het,” vroeg de een aan de ander, „dat uw akker zo goed draagt en de mijn zo schraal is, terwijl toch mijn land zo goed is als 't uwe?” „Wel, buurman,” zeide de ander, „de reden is deze: u bezaait slechts uw veld, maar ik bezaai het mijn en wiede.” zo ook, mijn lieve vrienden, is er weinig vrucht in de Christenen, omdat er weinig gewied wordt door het gebed. Ik geloof dat ik vele Christenen onder u met name zou kunnen noemen, die elkaar niet kennen, en nooit met elkaar bidden. Wat wonder derhalve dat er zo weinig vrucht is!

3. *Er zijn redenen in onbekeerde mensen.*

1ste. Er zijn velen die zich aan het huis van God onttrekken. Ik vermoed dat er ten minste duizend personen in mijn gemeente zijn, die nooit in het huis Gods komen. Ach! hoe zullen wij deze zielen vangen, indien zij zover van het net blijven.

2e. Velen komen alleen 's namiddags. Juist degenen, die het meeste nodig hebben te horen, zijn zij die maar eenmaal komen. Hoe kunt u een werk Gods verwachten, wanneer u zo openbaar Zijn instellingen veracht?

3e. Hoe velen gaan uit de weg wanneer wij hen bezoeken, opdat niet enig woord hun gewetens zou treffen, en zij zich zouden bekeren en genezen worden! Hoe dikwijls, wanneer ik in uw huizen predik, vind ik tien vrouwen voor een man! Hebben de mannen geen zielen, dat zij zich aan Gods heilige instellingen onttrekken?

4e. Er is een schromelijke ontheiliging van de beide sacramenten van doop en avondmaal. De hele Schrift verklaart dat zij alleen ingesteld zijn voor degenen die wedergeboren zijn; nochtans hoevelen stromen er op toe met een dwaze en vermete hand, terwijl zij zich de vloek van een verschroeid geweten en een stenen hart op de hals halen!

Dit zijn smartelijke waarheden genoeg om het hart te breken van iedere Christen, die onder u werkt. Ach! is het wonder, dat God zou zijn als een vreemdeling in het land en als een reiziger die slechts inkeert om te vernachten? (Jer. 14 : 8). En nochtans komt dit woord als een zonnestraal in een storm God zij daarvoor geprezen! „Samuël nu werd groot en de Heere was met hem en liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen.” Samuël was jong in jaren en het behaagde de Heere hem te doen leven in tijden zo slecht als de onze en hoe moedigde God hem aan? Op twee wijzen. 1ste. God was met hem God stond aan zijn rechterhand, zodat hij niet kon bewogen worden. 2e. God liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen. Mocht de Heere ons heden beide deze aanmoedigen geven!

Onderwerp. *De Heere laat niet één van de woorden van zijn dienaren op de aarde vallen.*

I. *Het woord werkt dikwijls zichtbaar.* In de meeste gevallen is een werk van de genade zeer zichtbaar.

1. Wanneer de Geest een ziel opwekt, om haar verloren toestand te kennen, dan zijn er gewoonlijk duidelijke bewijzen van ontwaking. De stokbewaarder beefde, sprong in, viel neder en zeide: „Wat moet ik doen om zalig te worden?” zo gaat het gewoonlijk. Hierover moet men zich niet verwonderen. Wanneer een mens in gevaar is al zijn geld, zijn vrouw of zijn kind te verliezen, zal hij dikwijls wenen en beven, de handen wringen en uitroepen: wee mij, ik ben verloren! En is er minder reden om te wenen en te beven als een mens in gevaar is zijn eigen ziel te verliezen?

2. Wanneer de ziel tot vrede gebracht wordt, is er in het algemeen een duidelijke verandering. „De vrouw stond wenende achter de voeten van Jezus. Zij waste ze af met haar tranen, en droogde ze met de haren van haar hoofd en kuste ze.” zo is het gewoonlijk. De boezem is tot rust gebracht de ogen zijn gevuld met tranen van vreugde er is een levendige aandacht op het Woord Gods een opgetogenheid in het zingen van Zijn lof. De sabbat wordt nu hoog geëerd en heilig gehouden. Zondige gezelschappen worden verlaten. Ach! mijn lieve vrienden, het is de begeerte en het gebed van mijn hart, dat deze uitwendige tekenen van een werk van de genade meer algemeen in uw midden waren. Ik vrees dat er geen uitgebreid werk van genade kan plaats vinden, waar deze ontbreken.

II. *Het Woord kan ook onzichtbaar werken.* In sommige gevallen is het werk van de genade geheel onzichtbaar. Ik geloof dat God om wijze redenen somtijds op een verborgen en voor de gehele wereld onbekende wijze het werk van de genade in het hart brengt, behalve voor de mens zelf. Er zijn drie dingen, die mij aldus doen denken:

1ste. Christus vergeleek het koninkrijk van de hemelen in het hart bij zuurdeeg en zaad: „Het koninkrijk van de hemelen is gelijk aan een zuurdesem, welke een vrouw nam en verborg in drie maten meel, totdat het geheel gezuurd was.” Nu weet u dat het zuurdeeg lange tijd binnen in het meel op een geheel onzichtbare wijze werkt; zo ook is het met het werk van de genade. Wederom: „Alzo is het koninkrijk Gods, gelijk of een mens het zaad in de aarde wierp, en voorts sliep, en opstond, nacht en dag, en het zaad uitsproot, en lang werd, dat hij zelf niet wist hoe.” (Markus 4 : 26, 27). Nu weet u dat het groeien van het zaad onder de grond geheel onzichtbaar is. Zo ook is het dikwijls met het werk van de genade.

2e. Wie is de Werker in de bekering? Het is de Geest Gods. Deze werkt ongezien, evenals de wind: „De wind blaast, waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat; zo is een iegelijk, die uit de Geest geboren is.” (Joh. 3 : 8). Hij werkt als de dauw: „Ik zal zijn als de dauw over Israël.” Welnu, niemand heeft ooit de dauw horen vallen. Hij werkt als het bronwater. „Het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.” (Joh. 4 : 14). Indien de Geest zo verborgen werkt, wat wonder dan dat Zijn werk dikwijls onzichtbaar is.

3e. Zo is het in waarheid geweest. Elia riep uit: „Ik, ik alleen ben overgebleven.” Hoe verwonderd was hij toen hij er nog zeventuizend vond, die de knieën niet voor Baai gebogen hadden! zo zal het zijn in latere dagen: „En gij zult zeggen in uw hart: Wie heeft mij dezen gegeneerd, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was? Ik was in de gevangenis gegaan en weggeweken; wie heeft mij dan dezen opgevoed? Ziet, ik was alleen over gelaten, waar waren dezen?” (Jesaja 49 : 21).

Dit mocht een aanmoediging zijn voor Godzalige ouders, onderwijzers en leraars. Ik weet dat enigen van u reeds lange tijd gewacht hebben op een werk van de genade in de harten van u kinderen. Leert heden dat God niet één woord laat vallen op de aarde. Zijn Woord zal niet ledig tot Hem wederkeren.

Maar u zegt, helaas! ik zie geen tekenen van genade. Gaat naar het deeg wanneer het zuurdeeg er in is en het gereed gemaakt wordt. Ziet u dan enige tekenen van beweging in hetzelfde?

Nee, niet een.

Nochtans gaat het werk voort. Zo kan het ook in uw kind zijn. Gaat naar het veld wanneer het zaad in de aarde is geworpen. Ziet u enige tekenen van groei?

Nee, niet eens een grashalmpje.

Nochtans gaat het werk voort. Keert slechts de aarde om en u zult het zaad zien uitspruiten. Heb geduld; wordt niet traag in goed te doen. Houd aan in het gebed. God zal Zijn belofte vervullen. Hij zal niet één woord laten vallen op de aarde.

III. *Het Woord zal mogelijk op latere tijd werken.*

1. Het is een merkwaardig feit in de natuurlijke historie, dat enige zaden lange tijd kunnen bewaard worden. Men heeft zaden vele jaren achtereen in een kast bewaard, die, wanneer zij slechts op hun juiste tijd gezaaid werden, opwasten, alsof zij slechts een jaar oud waren. Zo kan het ook somtijds met de zaden van de genade gaan. Zij kunnen lange tijd in de ziel verborgen liggen zonder het minste blijk van leven en nochtans kunnen zij besproeid worden door de Heilige Geest en vele dagen daarna opwassen.

2. Over het algemeen is het zo niet. Het is het getuigenis van een oude godgeleerde, die inderdaad een meester in Israël was: „dat het ware voordeel, door de prediking verkregen, bestaat door een indruk teweeg te brengen op het ogenblik van de prediking zelf en niet door een latere herinnering! En wat zegt de Schrift? „Is mijn Woord niet zo als een vuur? spreekt de Heere en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?” (Jer. 23 : 29). Welnu, u weet, dat wanneer het vuur niet brandt als het aangelegd is, het ook later niet zal branden. Indien de rotssteen niet breekt als de hamer slaat, zal hij waarschijnlijk later niet verbroken worden. O, mijn lieve vrienden, heden, terwijl het heden genaamd wordt, verhardt uw harten niet. Indien uw harten heden niet breken onder de hamer, ben ik bevreesd, dat zij nooit zullen verbroken worden. Indien zij nu niet smelten onder het vuur van zijn liefde, ben ik bevreesd, dat zij nooit zullen smelten.

3. Evenwel werkt het Woord, in sommige gevallen, ook in latere tijd. Een getrouw man Gods arbeidde menig jaar in zijn gemeente, en hoewel hij elders grotelijks gezegend werd, stierf hij nochtans zonder dat hij, geloof ik, wist dat iemand van zijn gemeente tot de kennis van de Zaligmaker gekomen was. Een ander dienaar staat nu in zijn plaats en

zielen zijn in menigte gewonnen geworden, terwijl ieder verklaart, dat het door het woord is van hun overleden leraar, dat nu opkomt in hun harten, en hen doet ontvlieden. Ach! God is een getrouwe God. Hij zal niet één van Zijn woorden laten vallen op de aarde.

De uitnemende John Flavel was predikant te Dartmouth in Engeland. Op zekere dag predikte hij over deze woorden: „Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking. Maranatha!” (1 Cor. 16 : 22). De prediking was buitengewoon plechtig, vooral de verklaring van de vloek. Aan het einde, toen Ds. Flavel opstond om de zegen uit te spreken, hield hij op en zeide: „Hoe zal ik deze hele vergadering zegenen, daar ieder onder ons, die de Heere Jezus niet liefheeft, een vervloeking is?” De plechtigheid dezer woorden maakte een diepe indruk op de toehoorders.

Er was in de vergadering een knaap, Lukas Short genaamd, ongeveer vijftien jaar oud, een inwoner van Dartmouth. Kort hierna ging hij op zee, en zeilde naar Amerika, waar hij de overige tijd van zijn levens doorbracht. Zijn leven werd verre boven de gewone levenstijd verlengd. Toen hij honderd jaar oud was, kon hij nog op zijn hoeve werken en zijn verstand was in het geheel niet gekrenkt. Hij had al die tijd in zorgeloosheid en zonde doorgebracht. Hij was een zondaar van honderd jaren en op het punt met een vloek in het graf te gaan. Op zekere dag, terwijl hij op het veld was, hield hij zich bezig met over zijn doorgebracht leven na te denken. Hij dacht aan de dagen van zijn jeugd. Zijn herinnering bepaalde zich bij de preek van Ds. Flavel, waarvan hij zich nog veel te binnen bracht. De ernst van de predikant, de gesproken woorden, de uitwerking op de hoorders, dit alles kwam vers voor zijn gemoed. Hij erkende dat hij de Heere Jezus niet had liefgehad. Hij werd bang voor de vreselijke vloek. Hij werd diep overtuigd van zonde, werd geleid tot het bloed van de besprenging. Hij leefde tot zijn honderdzestiende jaar en gaf alle blijken dat hij wedergeboren was.

Ach! hoe getrouw is God aan Zijn woord. Hij laat niet één woord vallen op de aarde.

Hebt goede moed, christelijke moeders, die weent over uw onbekeerde kinderen. Zij mogen ver van u gaan, misschien over de zee, en u siddert om hun zielen. Bedenkt dat God ze overal bereiken kan. Een gelovige moeder bad nooit tevergeefs. Houdt aan in het gebed. God zal nooit Zijn woord vergeten. Hij zal nooit één woord op de aarde laten vallen.

IV. *Het Woord kan verharden.* In sommige gevallen, geloof ik, wordt het Woord van God gezonden om de harten te verharden; en langs deze weg zal het niet ledig wederkeren, maar gedijen waartoe het gezonden is. Het was een verschrikkelijke boodschap, die God door Zijn profeet zond: „Horende hoort, maar verstaat u niet, en ziende ziet, maar merkt u niet.” (Jesaja 6 : 9), Ik vrees dat er veel zulke boodschappen in onze dagen gezonden worden.

Vraag. *Begeert God niet dat alle mensen zalig worden?*

Antwoord. O ja, God wil dat alle mensen zalig worden. Ik geloof dat er geen ziel is, over welke niet de Heere jammert, gelijk als Hij over Jeruzalem gejammerd heeft. En de

Vader zegt: „O, dat zij naar Mij gehoord hadden en dat Israël in Mijn wegen had gewandeld!” Maar nog, toen Jeruzalem het woord van Christus tegenstond, zei de Heere: „Nu is het verborgen voor uw ogen.” En indien u het Woord van Christus weigert en op deze grote zaligheid geen acht geeft, geloof ik vast, dat Hij spoedig tot u zal komen met de vreselijke woorden van Jesaja: „Horende hoort, maar verstaat u niet.”

O, welk een vreselijke gedachte is het, dat, hoewel wij voor enigen een reuk des levens zijn, wij voor de meesten zijn een reuk des doods ten dode. Hoe vreselijk, dat dezelfde woorden van liefde en genade, die wij brengen, enige zielen nog meer geschikt maken voor de brandende poel! En nochtans moet het zo zijn. Hoe dikwijls heb ik mannen Gods horen klagen dat zij de meeste vruchten oogstten, toen zij voor het eerst hun dienstwerk aanvaardden! Ik begin te vrezen dat dit zo ook met ons het geval is, dat de Heere zijn eerste vruchten gekozen heeft en de overigen verhard worden. Waarom? Omdat de mensen verhard worden door de bestendige prediking van de waarheid.

Mijn lieve vrienden, gedenkt dit woord: „God liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen.” Ik heb nu reeds meer dan een jaar onder u verkeerd, predikende het Evangelie des koninkrijks. Gedenkt dat het Woord niet het mijne was, maar het Zijne, Die mij gezonden heeft. Ik zou beschaamd geworden zijn op te staan en mijn eigen woorden te spreken. Als de hamer niet verbreekt, maakt hij het ijzer tot staal. Iedere slag maakt het harder. Als het vuur niet doet smelten, verhardt het de klei tot aardewerk zo hard als steen. Als de medicijn niet geneest, vergiftigt zij. Als het woord van Christus niet uw hart verbreekt, zal het dit maken als de onderste molensteen.

V. *Het Woord zal een getuigenis zijn.* Dit is een verschrikkelijk woord in Matth. 24 : 14: „En dit Evangelie des koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken.” ach, mijn lieve vrienden! Gods woord kan niet ledig tot Hem wederkeren. Iedere regendruppel heeft zijn boodschap voor God. Deze vallende sneeuwvlokken zijn alle bezig Zijn Woord te vervullen. En meent u werkelijk dat het Woord van Zijn Zoons zonder enig doel zal gesproken worden? ach, nee! Zelfs al zou er niet één ziel door behouden worden. Het zal zijn tot een getuigenis. Toen Mozes de koperen slang in de woestijn oprichtte, kan ik mij, indien de Israëlieten onwillig geweest waren naar haar te zien, zeer goed voorstellen dat Mozes de legerplaats zou rondgegaan zijn en tot iedere stervende geroepen zou hebben: „Zie, zie toch!”

Twee dingen zouden er in zijn ziel omgaan: 1ste. zijn volk genezen te zien. 2^e. Eer te geven aan zijn God, door hun getuigenis te geven van de liefde Gods. Alsof hij gezegd had: „Welnu, als u wilt omkomen, is het uw eigen schande; God is rein van uw bloed.” zo is het ook met de christelijke leraar. Herinnert u Paulus, hoe hij was: „aanhoudende tijdig en ontijdig, lerende in het openbaar, van huis tot huis, niet ophoudend een iegelijk met tranen te vermanen; in slagen uitnemender; in gevangnissen overvloediger; in doodsgevaar menigmaal.” Waartoe dit alles? Om twee redenen:

1ste. Hij begeerde zielen te behouden. Hij was onverzadigd begerig naar de bekering van de zielen.

2e. Hij zocht de ere Gods. Hij begeerde het Evangelie tot een getuigenis te prediken, om ieder, die in zijn zonden wilde blijven, zonder verontschuldiging te laten. Alsof hij gezegd had: Welnu, indien u omkomt, is het aan uzelf te wijten. God is rein van uw

bloed!

Ach, mijn lieve vrienden, zodanig is onze bediening onder u. Zij is tot een getuigenis. De Heere, die mijn hart kent, weet dat ik dag en nacht naar uw behoud uitzie. „Mijn getuigenis is hierboven, dat uw hemel mij tot twee hemelen zou zijn, en uw zaligheid mij tot twee zaligheden.” Nochtans, als u niet komen wilt, zal ik een getuige tegen u zijn in die dag. De woorden, die wij tot u in vele zwakheid en beving gesproken hebben, zullen zich verheffen tot een oordeel in die dag. Ik zal dan tevergeefs u zien in de vergadering van de verlostte gemeente aan de rechterhand van de Troon. Tevergeefs zal ik zien hoe de dierbare Zaligmaker u toelacht, wiens glimlach oneindig heerlijker is dan de zomerzon. Maar als dit niet moge zijn, zal ik met de engelen zeggen: „Hallelujah!” „Ja, Vader, want alzo was het welbehagelijk in Uw ogen.” Amen.

St. Pieterskerk, 25 februari 1838.